КВІТЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№7 (1145)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

У деяких господарствах не приділяють належної уваги таким цінним круп'яним культурам, як гречка і просо. Тут і площі посіву малі, і врожаї низькі.

(З листів до редакції).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ідіть, ідіть собі! У мене і без вас клопоту вистачає.
— Пішли, сестро! З такими господарями каші не звариш.

ПРОГУЛЬНИЦЯ НА КОНІ

обов'язки видаються часом занадто морочливими. Бувають дні, коли бажання зробити собі (не кажучи вже про односельців) таку приємність — прийти і натиснути кнопку — у неї просто-таки геть пропадає. Беруть тоді люди відра, бідони і тюпають аж ген за село, у вибалок, до степової кринички. По грязюці, по бездоріжжю... І працює отаким чином громадянка Обач, додамо вам для повної інформації, не день і не два, а вже протягом десяти літ!

Ну, а як же, спитаєте ви, дирекція радгоспу, де Обач одержує зарплату? Що ж, отак цілих десять років і дивиться на всі її вибрики крізь міцно стулені пальці?

Ви знаєте, ні. Не раз намагалися душевно з нею поговорити, вплинути, самі розумієте, на свідомість. Але — як горохом об стінку. А одного разу, коли Олена Володимирівна, ні слова нікому не сказавши, завізлася аж на два тижні до сусіднього району, адміністрація зробила навіть героїчну спробу звільнити її з роботи. Але закінчилася ця відчайдушна акція нищівною поразкою і повним осоромленням мундира радгоспівської адміністрації: директор

Нашого брата фейлетоніста частенько підколюють:

— Ну ви ж і копаєте! Розмах у вас, ха-ха, просто-таки космічний! З гармат по мухах шарахаєте. Замахуєтесь, бува, не менше як на міністра, а лупите по двірнику дяді Васі! Нічого не скажеш, достойний об'єкт!..

Десь у чомусь ти, дорогий читачу, правий. Та погодься, що не все ж і по міністрах шарахати. Воно, звичайно, від міністра залежить багато, та коли розібратися, то один підпилий кочегар може інколи влаштувати веселе життя відразу стільком людям, що ніякому міністру й не снилося. От не вийде разочок на роботу — і наш вам привітик! З китичкою. І поки там знайдуть крайнього, то у наших із вами квартирах настає така приємна прохолода градусів на 5—6 за Цельсієм... Діточки чхають, дорослі навалюють на постіль усю одежину, яка тільки є в хаті, влаштовуючи щось на зразок чукотського яранги... А кочегар, попередньо добряче «протопивши» у себе всередині, солодко спить собі у підсобці...

Або викине коника, скажімо, шеф-кухар якоїсь їдальні. Отак заверне до кума на чарочку, та цілий день і просидить за її щедрим столом, і ключі од продуктового складу, до речі, з собою занесе. Навгощається досхочу, а сотні людей, які щоденно харчуються в тій їдальні, тільки слинку ковтають.

Так що немає, як бачимо, другорядних посад і нема дрібних тем. Трапляється тільки здрібнений погляд на речі.

От про один із таких випадків несерйозного підходу до цілком серйозного факту ми й хочемо вам повідати.

Живе у селі Верхньоінгульському Бобринецького району на Кіровоградщині громадянка Олена Володимирівна Обач. Посада у неї — далеко не міністерська, зарплата, відповідно,— теж. Проте сказати, що за ті гроші Олені Володимирівні доводиться тяжко перетруджуватися, було б гріх: усі її обов'язки полягають в тому, щоб кожен день акуратно, у встановлений час натискати кнопку глибинного насоса, котрий закачує воду в сільський водогін.

Не робота, словом, а просто-таки задоволення. Зберігає масу вільного часу. Проте, як не дивно, а громадянці Обач навіть і ці не вельми обтяжливі

О. Я. Мірошниченко змушений був, за рішенням суду, поновити Обач на тій же посаді та ще й сплатити на її користь із власної кишені 190 крб. за ті два місяці, поки вона була без роботи.

Після спроби звільнити злісну прогульницю з роботи, керівництво радгоспу взагалі руки опустило. Та хай їй, мовляв, грець, ще по судах затягає... А їй, зрозуміло, того тільки й треба: ось уже більше року після тих скандальнопам'ятних подій Обач продовжує так само спокійно варити воду зі своїх односельців — замість того, щоб подавати їм цю воду, як належить їй за службовим розписом. А в разі чого — руки в боки:

— Ну-ну, потихше! Ось я на вас — до суду!..

Ну, то як? Дрібненький, скажете, фактик? Не вартий уваги республіканського журналу? От якби замість слюсаря-водопровідника, який (у даному разі — яка) навіть відповідних фахових навиків не має — через те й горять раз по раз включені і залишені без нагляду глибинні насоси! — от якби замість неї, повторюємо, у нашому фейлетоні фігурувало ім'я щонайменше котрогось із міністрів,— ото було б! Але що поробиш: на міністрів до нас подібних сигналів поки що не надходило. А про трудову дисципліну говорити треба. Бо вона, як ми з вами знаємо, одна для всіх: і для міністра, й для двірника. Бо й від того, й від іншого, як ми з вами переконалися, залежить багато чого у нашім житті. На цьому дозволимо собі й поставити крапку. А от дирекції радгоспу «Червона зірка» крапку ставити на цьому не рекомендуємо. Ні стосовно Обач, ні відносно інших нероб.

М. ПРЯДКО,
В. БОЙКО.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

П'ятнадцять років очолює колгосп імені Леніна Борзнянського району, що на Чернігівщині, Микола Іванович Кучинський. І хоча весь цей період, особливо в останні роки, господарство плететься у хвості, Кучинського в районних установах підтримують. Наш кореспондент зустрівся з Миколою Івановичем і попросив розповісти, як йому вдалося, не хапаючи зірок з неба, здобути такий авторитет у районного керівництва.

— Дуже й дуже просто. Для цього насамперед треба знати, що йому, тобто керівництву, приємно чути й бачити.

— Чи не можна конкретніше?

— Будь ласка. Кілька років тому на одній районній нараді, я вже не пригадую на який саме, особливо гостро наголошувалося на необхідності механізації трудомістких процесів на фермах, зокрема — доїння. А за якийсь тиждень я вже інформував, що мій колгосп придбав доїльну установку. І хоча, між нами кажучи, вона жодного дня не працювала, роль свою все ж відіграла: я справив враження керівника, який оперативно підхоплює ініціативу зверху і крокує в ногу з прогресом.

Або візьмемо інше питання — підготовку ферм до зимівлі. Ну, якими хоче бачити ті ферми районне керівництво? Правильно! Належно відремонтованими, теплими, з достатнім запасом кормів, відповідними умовами для праці й відпочинку тваринників. І — щоб нормально доїлися корови. Отож я мало не щодня і телефоную в район, доповідаю: на фермах повний ажур...

— Але ж, даруйте, керівництво може приїхати й на власні очі побачити, який то ажур. А у вас, наприклад, до першої молочнотоварної ферми навіть під'їзної дороги нема, а на самій території ферми — непролазна багнюка, у корівниках темно, брудно, сиро, механізації — ніякої, доярки ходять без спецодягу, відпочити їм ніде...

— Я це й без вас знаю. Але врахуйте, що, по-перше, в районі кілька десятків господарств, і до мене черга може й не дійти, а по-друге, чули б ви, яким бадьорим, оптимістично-впевненим голосом усе це я доповідаю. Такому голосу просто-таки неможливо не вірити. Тим паче, що свій рапорт я підкріплюю конкретними цифрами: силосу заклали в ями стільки-то, сіна накосили — стільки-то, солома вся — біля ферми, подрібнена, кормоцех працює, мов годинниковий механізм. Словом, не підкопаєшся...

— Все це зрозуміло, але, знову ж таки, цифри ці дуті. Наскільки мені відомо, сіна ви заготовили майже в два з половиною раза менше, ніж відзвітували в район, соломи — на десять тисяч центнерів, а силосу — аж на п'ятнадцять тисяч центнерів менше...

— А оптимістично-впевнений голос навіщо? Невже ви думаєте, що хтось приїде та перевірить, скільки в мене тих кормів насправді? Окрім того, врахуйте ще й таку деталь: я ніколи не набридаю районному керівництву своїми проблемами, а це йому теж подобається. От, скажімо, дехто з моїх колег стукає в усі двері, вимагаючи запчастин до сільгосптехніки. А я запевняю керівництво: шукатиму, як ви нас учите, внутрішні резерви. Мені ж, між нами кажучи, й шукати їх не треба. Були у мене в колгоспі два майже новенькі комбайни «Колос» та «Нива». От я їх на запчастини й пустив. Коли ж бути зовсім відвертим, то в мене цими резервами увесь господарський двір заставлений: тут і новісінький гранулятор вартістю понад шість тисяч карбованців, і ще багато дечого. Отож план здачі металобрухту я в будь-яку хвилину зможу виконати.

Далі. Як я розмовляю з районним керівництвом? Винятково ввічливо! Кожне слово прямо на льоту ловлю. Не встигнуть мені чимось дорікнути (а дорікати, ви самі розумієте, мені є за що), як я вже самокритикуюся, обіцяю, запевняю, дякую за слушні зауваження та цінні поради. А тому, коли з колгоспу надходять всілякі листи — про те, що я крию всіх матом, що розганяю спеціалістів,— цьому, природно, ніхто не вірить. Оце ви перший, хто в цьому переконався на власні очі. Але ви собі приїхали та й поїдете, а я залишуся.

— І все ж таки, Миколо Івановичу, я гадаю, що з такими методами керівництва вам довго не втриматися?..

— Ха-ха! Уже п'ятнадцять років головую і, думаю, спокійно головуватиму собі й далі. І мені начхати на всі оті сигнали: і про мою грубість, і про мою безгосподарність, і про відсутність турботи про людей, і про те, що я зовсім не займаюся благоустроєм села. Хай собі пишуть! А мені головне — що моє районне керівництво на ті сигнали ніяк не реагує. Адже йому, керівництву, як-то кажуть,— видніше!

Інтерв'ю взяв Ю. ЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких відомствах усе нове і прогресивне не знаходить своєчасної підтримки, а часто-густо наштовхується на бюрократичну байдужість і тяганину.

Дід: — Здається, ми не достукаємося.

КАЗКА ПРО ЦВЯХИ

У конторі «Цвяхпостач»
Був начальник і замнач,
Бухгалтерія, шофер,
Секретарка і кур'єр,
Референтів шість чи сім,
І зарплата йшла усім.
Працювали — аж гуло!
Тільки... цвяхів не було.
Звідусіль гінці з'їжджались,
Телефони розривались,
Йшли потоки телеграм...
Але кожен день отам
Чули фразу діловиту:
— Підождіть. Нема ліміту!
Та недавно в добру пору
Скоротили ту контору.
І відразу дуті штати
Дружно стали за верстати.
Референти, бухи, замн
В праці приклад показали.
Навіть дядько Гриць — кур'єр
План виконує тепер.
Тож хвала їм і привіт!

Є на цвяхи вже ліміт.

Василь КРАВЧУК.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НОВЕ В ГРАМЗАПИСУ

На Івано-Франківській студії звукозапису вперше у світі запроваджено принципово нову систему запису музики на гнучких платівках. На перший погляд здається, що на платівках узагалі нічого не записано, такі вони гладенькі і незайняті. Наприклад, жителька села Розквіт Березівського району Одеської області О. І. Заворотник, який івано-франківці надіслали кілька платівок із записаними на її замовлення пісняими, скільки не ставила їх на програвач, крім шипіння, нічого не почула. Однак майстри із студії стверджують, що запис є. Просто наша вітчизняна промисловість, мовляв, іще не створила апаратури, на якій можна було б його відтворювати.

САМІ РЕМОНТУЮТЬ

Нові форми обслуговування клієнтів шукають і знаходять у Довбишівській ремонтній майстерні на Житомирщині. Одну з таких форм дозволила набагато зменшити навантаження ремонтників завдяки раціональному розподілу обов'язків між ними і замовниками. Тепер ремонтники тільки приймають гроші, а ремонтують сільгосптехніку самі замовники. Так, одержавши майже чотири тисячі карбованців за ремонт екскаватора від Теплицької райсільгоспхімії на Вінниччині, ремонтники віддали його майже незайманим. Усю зиму провозтузились механізатори, але й досі екскаватор стоїть, мов укопаний.

ДОРОГА СПОГАДІВ

Таку незвичайну назву здобула на Хмельниччині дорога, що з'єднує село Люзня з селищем Летичів. Хто б не їйшов або не їхав нею, обов'язково згадає І. С. Королюка — начальника Летичівського районного дорожнього управління, який з підлеглими йому майстрами постарався так прокласти вицеагадану дорогу, що за якийсь місяць її «тверде» покриття геть зникло з лиця землі, перетворившись на суцільну багнюку.

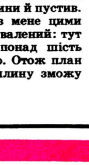

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Скромність, звичайно, прикрашає людину. А от деякі відповідальні особи з кримських будівельних організацій вважали, що це не та прикраса, яка може викликати заздрість. А тому й віддавали перевагу дачам і кооперативним гаражам. Будівельні ж матеріали для них виписували по дешевинці — за оптовими, а не роздрібними цінами, користуючись безмежною щедрістю керівництва Євпаторійського заводу будівельних матеріалів об'єднання «Кримбудматеріали» та тресту «Євпаторіябуд». Про все це і йшлося у фейлетоні «Дещо про скромність» («Перець» № 16 за 1982 рік).

Як повідомив редакції секретар Кримського обкому Компартії України тов. Рощупкін, за виписування матеріалів за оптовими цінами на директора Євпаторійського заводу будівельних матеріалів Айзенберга В. Д., його заступника Стамболі В. Ф. і головного бухгалтера заводу Погорілого І. М. зроблено грошові нарахування в розмірі місячного заробітку. Усім їм оголошено суворі догани. Крім того, усю різницю між оптовими і роздрібними цінами Айзенберг, Стамболі та Погорілий внесли в касу заводу.

Адміністративні стягнення накладено також і на інших любителів дешевинки, зокрема, на начальника контори матеріально-технічного постачання тресту Борисенка та головбуха Боброву. Вони повернули в касу 2,4 тисячі карбованців. А керуючому трестом «Євпаторіябуд» Хазанзуму М. С., щедрому за державний рахунок, республіканський комітет народного контролю оголосив догану.

Їздили ми недавно до обласного центру і були в цирку. Там виступали канатоходці. Чесно кажучи, розчарувалися ми! Виявляється, канатоходці під час виступу одягають пояси безпеки із сталевим дротом. На випадок того, як не втримаються на канаті. А от ми, мешканці села Здовбиці, безстрашно переходячи через річку Устя по кладці, яка зовсім розбита, час від часу таки падаємо у воду. Мабуть, Перче, керівникам сільради оті наші трюки дуже подобаються, інакше б вони давно подбали про ремонт кладки або ж будівництва містка.

З. СЕМЕРЕНКО.

Здолбунівський район
Ровенської області.

Ми, працівники радгоспу «Олександрівський», маємо в нашому селі Демківка аж дві бані. Проте їздимо митися в сусідне село. Бо в одній бані немає води, в другій — порядку, і тому вона завжди зачинена. Отже, допоможи нам, Перче, поміняти ці дві бані на одну, але з добрим господарем.

Г. ЧОРНИЙ, Г. МОРОЗ.

Вінницька область.

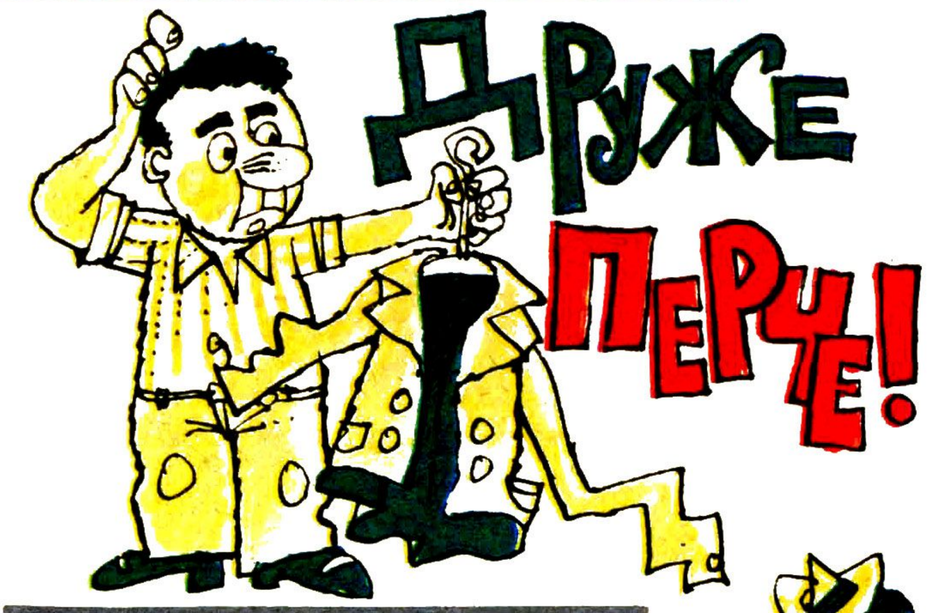

Усім хороший голова нашого колгоспу імені Щорса Петро Титович Андроник. Тільки має одну слабкість — йому нічого не варто слово на вітер кинути. Наприклад, пообіцяє нам, молоді колгоспу, дати машину, щоб, скажімо, в суботу ввечері до сусіднього села в клуб на танці поїхати. Зберемося ми, годину чекаємо, другу і розходимося по хатах. І так було не раз, не два, а кожного разу. Скільки обіцяв, стільки й підводив. Певно, якби було де зібратися в нашому селі, погомоніти, кіно подивитися, потанцювати, то ніхто б не рвався ввечері кудись їхати. І тут Петро Титович щедрий на обіцянки. Клянеться відремонтувати наш клуб, якщо, ми, мовляв, суботник влаштуємо і допоможемо. Ми вже не один суботник у клубі робили. Тільки, звичайно, самим нам із тим ремонтом не справитись.

Чи не знаєш ти, Перче, такого рецепту, який допоміг би зробити слово нашого голови твердішим?

МОЛОДЬ КОЛГОСПУ.

Чернігівська область.

У мене є пропозиція: нехай адміністрація ательє № 5 міста Павлограда замовить нову табличку, яка повніше інформувала б відвідувачів про розпорядок роботи. Зараз, наприклад, з неї лише можна довідатися, з якої і до котрої години приймаються замовлення, а от коли їх виконають — невідомо. Варто було б додати, що строк виконання — один-два роки, якість — не гарантується, претензії — не приймаються.

Що це справді так, я переконався на власному досвіді: ще в 1980 році замовив костюм (квитанція № 321864), проте досі не можу ні його одержати, ні грошей забрати.

В. ЖАДАН,
житель села Межиричі
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

Ти, мабуть, чув, як про щойно призначеного керівника інколи кажуть: нова мітла мете по-новому. В цьому вислові є доля істини, бо, як правило, нова людина прагне поліпшити доручену справу.

А от Мукачівському автотранспортному підприємству № 06011 не пощастило. Працював тут начальником товариш Капітан, якого з грюкотом звільнили за численні гріхи. На його місце прийшов І. М. Рубіш, але нової мітли щось не відчувається. І колись часто-густо не ходили автобуси з райцентру до сіл Макарева й Бородівки, і тепер вони часто не ходять. А вечорами — взагалі біда: жителям цих сіл, які приїхали в Мукачево і сподівалися повернутися додому, доводиться ночувати під автостанцією.

І на скарги пасажирів новий начальник, між іншим, реагує точно так, як і його попередник.

Отож, як бачиш, І. М. Рубішу зовсім не знадобилась ота горезвісна мітла, як символ нового керівництва.

Є. БЕРЕСТОВСЬКИЙ.

Мукачівський район
Закарпатської області.

Мені відомо, що ти полюбляєш проводити усілякі конкурси. Організуй, будь ласка, конкурс на найбільш занедбану центральну вулицю в містах обласного підпорядкування. Впевнений, що перше місце в ньому посяде вулиця Давиденка в місті Жашкові. Таких калюж-баюр, як там, ти не стрінеш більше ніде. Куди там знаменитій миргородській калюжі, так живописно зображеній великим класиком-сатириком! Якщо ж до цього додати, що вечірньої пори ця вулиця освітлюється через два дні на третій, а рух автотранспорту досить інтенсивний, то можеш собі уявити, як весело буває тим, хто одважиться пройтися цією магістраллю, особливо увечері...

Непогано було б, Перче, якби ти заодно поцікавився, коли батьки міста збираються приступити до впорядкування вулиці. Нахваликиобіцянки на цю тему ми чуємо давно, а конкретних справ — катма.

П. САВЧЕНКО.

м. Жашків
Черкаської області.

Хочемо від щирого серця подякувати державній комісії, яка чотири роки тому прийняла в експлуатацію наш будинок. Це завдяки їй у наших сім'ях не виникають конфліктні ситуації навколо телевізора. В інших будинках, буває, збереться уся сім'я біля голубого екрана і починається: «Я хочу дивитися футбол», «А я — мультики!», «По другій програмі цікавий телефільм...» І аж до сварки діло доходить. У нашому ж будинку цього немає. Бо державна комісія прийняла його без підсилювача колективної антени і тому наші телевізори працюють тільки на одній програмі.

Звернулися ми за допомогою в Суворовський райвиконком, а там ніяк не зреагували на нашу скаргу. Очевидно гадають, що три телевізійні програми у наш час — це велика розкіш, а неліквідовані будівельні недоробки — не така вже й дивина.

Від імені мешканців будинку № 38, що по вулиці генерала Бочарова в м. Одесі,—
П. КОВАЛЕНКО.

Мусимо тебе засмутити. Виявляється, в нашому Конотопі є люди, які тебе не читають. Це, насамперед, працівники магазину номер чотири. Бо якби вони прочитали усі ті матеріали, де ти висміюєш торгівлю з навантаженням, то, певно, не дозволили б собі примушувати нас купувати, скажімо, разом з маслом зіпсований оселедець, чи разом з двома пачками соди — позаторішній консервований суп. Може б, ти зібрав усі свої виступи на цю тему і в примусовому асортименті надіслав цим працівникам прилавка?

В. КМИКОВ.

Сумська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

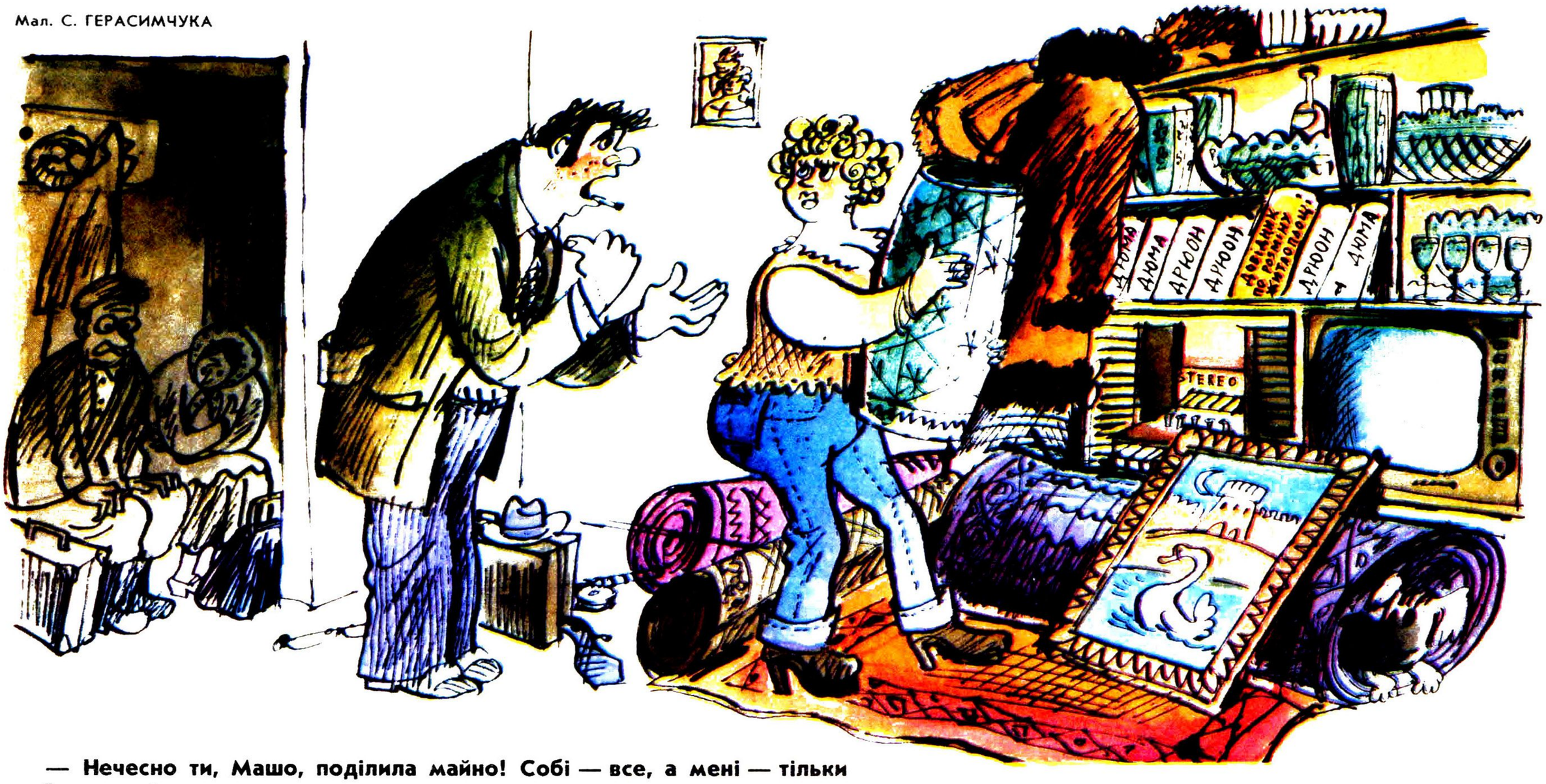

— Нечесно ти, Машо, поділила майно! Собі — все, а мені — тільки своїх стариків.

Запитали якось Аду:
— Як це ви купили «Ладу»?
Ваш же, Адо, чоловік
Не професор — комірник.
— От тому-то,— каже Ада,—
В нас і є новенька «Лада»!

Анатолій ІЛЬЧУК.

м. Козятин
на Вінниччині.

ЗАГОЛОВОК

ГУМОРЕСКА

Редактор радгоспної багатотиражки Іван Кузьменко на хвилинку забіг до голови робіткому Дмитра Карповича.

— Ну, преса, бойові замітки є? Такі, щоб у дусі вимог часу? Доки ми тебе будемо критикувати за беззубість?

— Є дошкульна репліка. Про несунів кормів на фермі № 2.

— Давно пора. Справи там кепські. Давай гранки, подивимось.

— Один заголовок чого вартий: «Кормокради на п'єдесталі»!

— Сильно звучить. Це ж про кого конкретно?

— Місяць тому завфермою Микола Бондар вивісив на Дошці пошани портрети своїх кумів Василя Заступа і Петра Колішні. Як ударників кормодобувної бригади. А ці «ударники» корми цуплять і пропивають. Сигнал перевірено народними дозорцями. Словом, факт, проти якого не попреш.

— Гм... Факт, кажеш? Це добре, що він перевірений і встановлений. Значить, несуни виявилися на Дошці пошани випадково. Це теж факт. А раз так, недоречно про це кричати у заголовку. Напишемо спокійно: «Кормокради на фермі». Заголовок, брате,— велике діло. Немало читачів, навіть відповідальних, лише заголовки в газетах читають. А потім формують думку про обличчя газети. Зрозумів?

— Умгу...

За годину голова робіткому зателефонував редактору:

— Я тут порадився з Петром Савковичем. Він так вважає, що на фермі далеко не всі кормокради. Згоден? Значить, не будемо неточне слово виносити у заголовок. Виправляй так: «Випадок на фермі». Там у тексті замітки Петро Савкович теж дещо виправив. Подивись, що він пропонує. Ну, бувай!

Ще за годину редактор подзвонив голові робіткому:

— Алло! Дмитро Карпович! У цій замітці після правки Петра Савковича ніякого випадку не залишилося. А заголовок «Випадок на фермі». Що робити?

— Молодець, що пильнуєш. Без тебе помилка могла б проскочити. Пиши остаточний заголовок... Гм... Ось так: «З досвіду роботи ферми № 2». Який-не-який, а досвід там накопичили. Це факт. А проти факту, Іване, не попреш. Ну, бувай!

Кость ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Який він прогульник: уже другий день од верстата не можемо його відтягти.

Картини з життя первісної людини

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Так він і не захистив своєї дисертації. Завалили...

Мал. А. БОРДУНІСА

— А де ж мамонт!
— Уварився.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Перший світовий рекорд з бігу на далекі дистанції. (На жаль, ніким не зареєстрований).

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

Затиск критики в кам'яному віці.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Як скінчиться матріархат, ох, і погуляємо!

Віктор СЕЛЕЗНЬОВ

ЯКЕ ІХАЛО...

— Ти знаєш, нещодавно з ким я познайомився? З дочкою самого професора Петренка! Скоро до загсу заяву будемо подавати. Уявляєш, якого я собі тестя відхопив?

— Гм, щось не дуже уявляю...

— Е, куди тобі! Ти з дитинства страждав відсутністю фантазії.

— Зате у тебе її надто багато. Справа в тому, що у Петренка два сини і немає жодної дочки...

— Та що ти! От обманщиця! Правда, я їй теж сказав, що я син міністра текстильної промисловості. Але ж це не значить, що отак можна обдурювати чесну людину!

●

ФЕНОМЕН

— Як у вас на селі з постановкою культосвітньої роботи? Клуб скоро відремонтуєте?

— Та, Йосипе Миколайовичу, який там клуб! Тут молоко в голові.

— Молоко, кажете? Так ви ж для медицини феномен! Бо в інших людей у тому місці знаходиться звичайнісінький мозок.

●

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ...

— Громадянко, вам що, життя набридло? Оно ж підземний перехід, а ви через вулицю, та ще й на червоний лізете!

— От, от, товаришу міліціонере. Я ж так своїй кумі і говорила, якого греця нам через ту вулицю пертись, де оті оглашені анциборяки на машинах гасають? Перейдемо, як і всі порядні люди, через тонелю...

— Ну, і що?

— Е, знали б ви характер моєї куми! Уперта до неможливості. Затялась на своєму і все. Мовляв, вік ходила по дорозі і буду ходити. Я вже і так, і сяк, а вона...

Міліціонер стривожено глянув на потік машин, що стрімко снував вулицею.

— І де ж ваша кума? Невже...

— Е, знали б ви мій характер! Я вже якщо настою на своєму, то ні з місця. Умовила таки свою кумцю, і вона, як миленька, в тонелю почимчикувала...

Відповідальність без відповідальності

Колгосп «Зоря комунізму» Уманського району на Черкащині — справний колгосп. Їй-право ж, він заслуговує, щоб писали про нього не на сторінках «Перця». А коли й на сторінках «Перця», то в плані позитивного гумору.

Справді — все славно в колгоспі. Під керівництвом голови колгоспу Семенди Дмитра Костянтиновича тут досягнуто певних успіхів по всіх показниках: і буряки вчасно викопали, і про худобу на зиму подбали, і з державою на славу розрахувалися, і зобов'язання свої гарно виконали.

Принагідно нагадаємо, що в колгосп входить аж три села, а «штаб» колгоспу «дислокується» у селі Сушківка. Тут усе в ажурі — і в плані побуту, і в плані постачання, і в культурному, і в будь-якому іншому плані.

Склавши певну гратуляцію голові колгоспу, аж ніяк не можна забути, добрим словом не згадати і голову сільської Ради Руденка Петра Павловича, котрий головує тут уже двадцять два роки і за сумлінну працю нагороджений двома орденами, кількома медалями.

Добробуту своїх земляків віддає Петро Павлович Руденко всі свої сили. Але ні для кого не новина, що матеріально-фінансові можливості сільської Ради більш ніж скромні. Не має віповідних асигнувань сільська Рада, і кожного разу, з метою поліпшення умов життя колгоспників, мусить сільська Рада вдаватися по допомогу до колгоспу.

Скажемо одразу: голова колгоспу в такій допомозі не відмовляє, теж робить, що може.

Але, розповівши в цілому про бочку меду — процвітаюче господарство «Зорі комунізму», доводиться говорити і про ложку дьогтю...

Ой, як не хотілось би про неї говорити, бо воно, як розібратися, не ложка, а навіть ложечка — скажімо, чайна, щонайбільше — десертна, проте ж вона є...

Так от, про ложку, чи то пак — ложечку, дьогтю.

У селі Степківці, що являє собою бригаду колгоспу «Зоря комунізму», живе багатодітна сім'я Головченків.

Між нами кажучи, їхня хата аж ніяк не вписується в ансамбль села. А коли ми поінформуємо, що восени минулого, 1982-го, року Марія Іванівна Головченко народила десяту дитину, то виявиться, що мала б сім'я Головченків мешкати в дещо славнішій оселі, котра б і село прикрашала, і керівника колгоспу славила б.

Забігаючи трохи наперед, скажемо, що голова колгоспу «Зоря комунізму» глибоко усвідомлює, що таке питання кадрів у майбутньому.

Бо що таке, як не перспективні кадри для колгоспу в майбутньому, доньки й сини, народжені Марією Іванівною Головченко?

Дивись, мине енна кількість років — доньки Марії Іванівни на ферму прийдуть, доярками стануть, а сини за кермо трактора чи комбайна сядуть, ставши механізаторами.

Колгосп і керівництво його мають дивитися вперед.

І Дмитро Костянтинович Семенда, дивлячись уперед, уклав угоду з міжрайонним ремонтно-будівельним управлінням, котре нині очолюється Андрійчуком Борисом Олександровичем.

Ви, мабуть, уже здогадалися, що ця угода передбачала спорудження будинку для багатодітної сім'ї Головченків.

Правильно, так воно й було. І так воно й є. До певної межі. Ех, коли б не ота межа — нарис, не фейлетон вийшов би! А так...

Словом, стіни були воздвигнуті досить швидко. Далі почалися роботи, в яких могли взяти участь не професійні будівельники, а звичайні собі земляки родини Головченків.

І вони участь взяли. І було дещо зроблено, в тому плані, який у селах, за давньою традицією, називається «толокою».

Проте ж і після «толоки» у будівельників завжди роботи стільки, що ой-йой-йой! Це — щоб дім до ладу став, щоб можна в ньому було поселятися, жити, освоювати його та ще й з огляду на пізню осінь, а там і ранню зиму.

А от саме до тієї фази, коли можна скликати гарних людей на новосілля, справа й не дійшла. Будівництво загальмувалося, в недобудовану оселю вселятися не випадає.

Тепер доводиться потурбувати своєю, не дуже приємною увагою заступника голови Уманської райради Боднюка Олександра Прокоповича, бо ніхто інший, а саме він був відповідальний за доведення цього будинку до пуття.

Вже й відрапортовано було: сім'я Головченків справить новосілля не пізніше 1-го листопада 1982-го року.

Але не справила багатодітна сім'я Головченків новосілля, отже, рапорт, сказати б м'яко вийшов безвідповідальним.

Словом, доводиться нагадувати Олександру Прокоповичу, що відповідальність, за будь-яких умов, має бути відповідальною...

Г. ЛОЗУН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Його раціональні зерна ніколи не проростали.*

● *Вічнозелений — це ще не значить вічноживий.*

● *Гнувся від власної прямолінійності.*

● *Там, де щось є, не обов'язково щось буває...*

● *Дехто зводить кінці з кінцями, ховаючи їх у воду.*

Леонід СУХОРУКОВ.
м. Київ.

● *Через кожні півгодини лектор говорив: «Коротко кажучи».*

● *Виходячи з себе — входьте в становище присутніх.*

● *Інколи недолюблюють крилаті фрази за те, що вони швидко вилітають з голови.*

● *Навіть халат не любить до себе халатного ставлення.*

Микола БОБИР.
м. Полтава.

● *Не місце прикрашає людину, а характеристика.*

● *Придбавши друкарську машинку, анонім змінив свій творчий почерк.*

● *Крок назад у розвитку цивілізації: від людини розумної до благорозумної.*

● *Нащо народжувати істину у суперечці, якщо це можна зробити у наказі.*

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

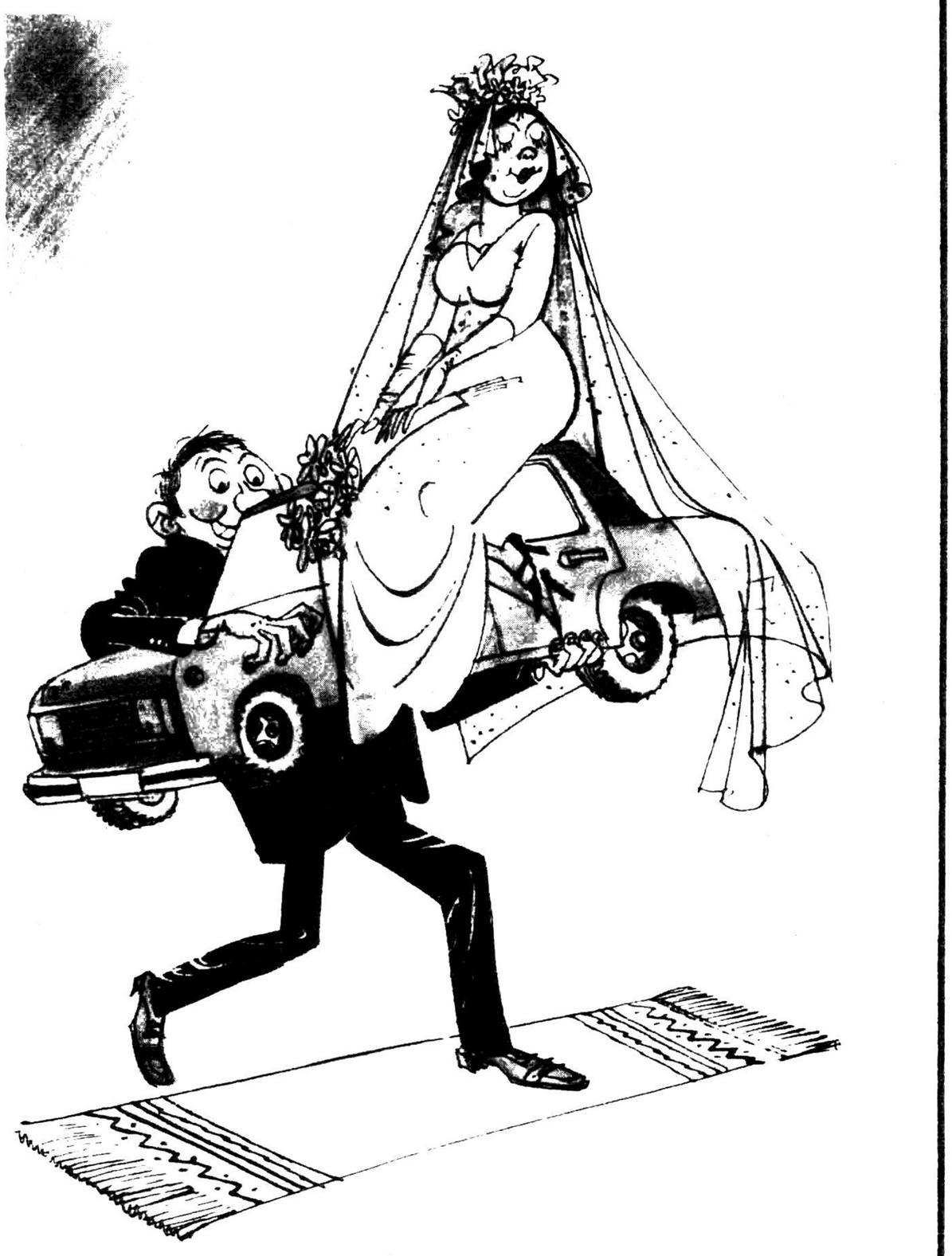

Без слів.

ТАНЦІ НЕ ЩОДНЯ

Ось клуб сільський.
На нього глянуть любо
— Невже у вас
Лиш танці тут всі дні?
— Ну що ви,—
Заперечує завклубом,—
Бувають в нас,
Звичайно, й вихідні.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

До сторіччя від дня народження

Ярослав Гашек

1883-1923

Фото часів громадянської війни, коли письменник був політпрацівником Червоної Армії.

30 квітня минає 100 років з дня народження Ярослава Гашека, видатного чеського письменника-інтернаціоналіста, колишнього політкомісара Червоної Армії.

Творчість цього талановитого сатирика й гумориста ввійшла до золотого фонду гумористики, а роман «Пригоди бравого вояки Швейка» буквально заволоділа серця мільйонів читачів в усьому світі. Цей безсмертний твір Гашека неодноразово видавався в Радянському Союзі, а, зокрема, українському читачеві він полюбився в чудовому перекладі Степана Масляка.

Життя і діяльність Ярослава Гашека були пов'язані і з Києвом. «Я полюбив це чудове місто,— згадував потім письменник,— з першого погляду».

На любов Київ відповів любов'ю.

На будинку № 36, по вулиці Володимирській встановлено меморіальну дошку, на якій читаємо: «У цьому будинку в 1916—1918 р.р. жив і працював видатний чеський письменник-гуморист Ярослав Гашек».

Вміщуємо в цьому номері дві гуморески Ярослава Гашека в перекладах Остапа Вишні.

3 веселих оповідань

Вранці я з Гринчиром пішов на поле. Був такий жаркий день, що за цю коротку дорогу мені загрожувала небезпека зовсім висохнути.

На полі мене вже чекали. Я почув від жінок, що стояли з граблями: «А, це той, що бере п'ять снопів за один раз!» Приятель Гринчир вже люб'язно поінформував їх про мене. Передо мною лежали копи скошеного ячменю, і мені здавалось, що вони тільки й чекають на мене.

— Будемо перевертати,— сказав Гринчир. — Знову він мокрий, треба, щоб просихав.

— Це зрозуміло,— відповів я.

Я вхопив у руку тріщки ячменю і перевернув його. Потім узяв ще жменю...

— Друже, що ти робиш? — здивувався Гринчир. — Візьми граблі, підгортай ось так, з цього боку. Бачиш, мокре вже зверху. Ти ж так багато розповідав про польові роботи!..

— У мого діда ми інакше цього й не робили,— виправдувався я. — Ми, наприклад, жита навіть не косили, а вирівали руками з корінням... щоб не лишалося стерні.

Гринчир уже не слухав мене. Відходячи, він, мабуть, про щось мріяв. Піт з мене вже не капав, а лився, як водоспад, потрапляючи в очі. А комарі ніби знали, що живуть у період світової війни, кровожерно накидалися на мене. Під час цієї тризни я обережно перевернув копичку і крикнув:

— Гринчир! Я вже перевернув їх аж вісім!..

Після дев'ятої у мене почала боліти спина від того, що я без кінця нахилявся, після одинадцятої я безсило звалився на ячмінь, почуваючи себе так, ніби я вибіг без передишки на Монблан. Безнадійно блукав поглядом по копах. Їх ряди немовби насміхалися надо мною, а Гринчир кричав ззаду:

— Що з тобою?

— У покійного діда ми після кожної одинадцятої копи відпочивали,— відповів я слабеньким голосом,— це робилося для підрахунку. Якщо ми, наприклад, говорили, що відпочивали 40 разів, то це значило — 440 кіп.

Гринчир підвів мене на ноги.

— Давай далі,— сказав він різко,— це корисно для твого здоров'я. Це ж твій ряд. Поглянь, наскільки я тебе випередив!..

А я йому відповів:

— Взагалі я хочу практично організувати цю роботу. Складу стіжок, а потім зразу його... переверну. А то що ці копи? У мого покійного діда я перевертав їх за 2 години — 2 тисячі. Якщо хочеш, то я знову піду їх розгрібати, але думаю, що це не практично.

— Ячмінь має перш за все висохнути! — намагався він пояснити мені.

— А ти ж казав, що ви маєте сушарню,— зауважив я.

— То для овочів, а це для хліба,— викрикнув Гринчир у відчаї.

— Але ж я нічого поганого не сказав,— заспокоював я його. — Я лише думаю про практичний бік.

Ми обидва повернулися до своєї роботи. Я розкидав стіжок, зібраний з таким трудом, і взявся за копи, що стояли ліворуч. Працював я з подвійною енергією. Я перевертав уже хвилин п'ятнадцять, коли раптом знову прибіг Гринчир.

— Ісус Христос! — кричав він здалеку,— ти ж перевертаєш те, що ми вже перевернули. Тепер знову мокрий ячмінь знизу, як і раніш, до початку роботи. Як ти це поясниш?

— Дуже просто,— відповів я. — У мого покійного діда завжди так робилося. І робилося для того, щоб при такому безперервному перевертанні хліба він швидше провітрювався і висихав. Ми іноді навіть підвішували хліб на вірьовках і сушили його, як білизну.

Я побачив, як Гринчир зціпив зуби, але все ж поборов своє хвилювання і сказав:

— Я тебе дуже прошу — іди до тієї дівчини, що он доглядає дитину, і скажи їй, щоб вона йшла перевертати, а ти доглянеш малятко.

— У покійного діда...

— Ну, йди вже, йди! — махнув рукою Гринчир.

Я йшов з радістю, бо дивитися ж за дітьми — теж польові роботи.

Це був чудовий маленький хлопчик. Ми з ним силі над ручаєм, та хлопчик ту ж мить вислизнув від мене і впав у воду.

— Гринчир! — кричав я. — Позич мені свої граблі. Це дитя впало у воду!

Витягнув я його все-таки швидко, без граблів, щоб не було пізно. Зібралося багато людей. Схвильована мати з плачем, замість ячменю, сушила синочка, а Гринчир єхидно зауважив:

— Це ти в свого покійного діда кидав дітей у воду?

— По четверо і, навіть, по п'ятеро відразу,— пробурмотів я згарячу.

На мене від хвилювання напала гикавка. Навіть, у цю трагічну хвилину я думав про снопи.

Жінка дивилася на мене з жахом.

— Знаєш що, сказав приятель Гринчир,— краще йди випий пива, а я перед обідом зайду до тебе, а після обіду підемо до Самка на поле кидати снопи на гарбу. Ти, мабуть, більше здатний для важкої роботи.

— Слава богу! — подумав я. — Я здатний для важкої роботи! А те, що я пережив досі,— нічого не значило?

* * *

І в корчмі, і в Самків у господарстві вже знали про людину, яка не по одному, а відразу по чотири-п'ять снопів кидає на віз.

Звичайно, що такого завзятого робітника треба почастувати перед роботою. Після доброї закуски ми вийшли на поле. Мені дали щось дуже цікаве в руки. Це була тичка, на кінці якої не без натяку було прикріплено три гострих зубці.

— Де мені взяти вила? — спитав я у Самка.

— Ви тримаєте їх у руках,— відповів господар здивовано.

— Пробачте, я думав, що це граблі,— кинув я мимохіть і почав говорити про те, що скоро буде дощ, що дощ мусить бути, щоб не так парило. Цього в селі дуже не люблять слухати, особливо тоді, коли треба возити хліб. За кілька хвилин ми стояли між снопами пшениці. Снопи були чудові, важкі.

Ми почали їх укладати. В цю нестерпну спеку я взявся до роботи хитро: розв'язав сніп і потрошку носив вилами на підводу.

— Що ти робиш? — вигукнув приятель Гринчир.

— Полегшення,— відповів я,— це ж практичний спосіб...

Гринчир подав мені вила, які я застромив у землю, щоб пояснити йому своє поводження.

— Не ганьби мене,— просив він. — Наколюй сніп на вила і кидай на віз.

Уявіть собі, що ви на тичці, довжиною в півтора метра, піднімаєте п'ятнадцятикілограмову гирю і мусите відразу кинути її на висоту три метри. Але не один раз, а п'ятдесят, сто разів, безліч разів.

Взяв я вила з другого кінця, нашпилив на них сніп, підняв його і... хекнув. Потім наблизився із снопом до гарби і кинув його наверх.

Сили вже зовсім залишали мене, але після десятого снопа я вийшов в азарт, розхвилювався і кинув його з усього маху на робітника Штефана, який стояв на возі і укладав снопи. Це була остання найбільша напруга моїх сил. Штефана я збив з гарби, немов яблуко з дерева. Він упав на жінку, що несла у великому жбані пиво на полудень. Почувся пронизливий жалібний зойк, тому що пива вже — як не було. Коли всі заспокоїлись, мені запропонували покласти вила...

Я відповів, що в мене з'явився хороший настрій до праці, але мене приставили до коней і пояснили, що в цьому нема ніякого пониження, чому я, звичайно, не дуже вірив.

Не виправдав я довір'я й біля коней. Я зовсім недоречно, якраз тоді, коли не треба, вигукнув «Гі-і!», коні рвонули, і бідний Штефан знову ляпнув з гарби.

Тоді мені сказали піти геть зовсім од коней і взагалі перестали звертати на мене увагу. Я ходив по полю, мов неприкаяний, і нарешті сів на межі. Я зробив ще одну спробу бути корисним і взяв знову вила.

Їх у мене вирвали з рук. Я знову сів на межу. Мухи й комарі безжалісно гризли мене, а один гедзь з усієї сили, мабуть, намагаючись покарати мене, так ужалив у руку, що вона вмить опухла. Проте ніхто мене навіть не пожалів.

Ілюстрації заслуженого діяча мистецтв УРСР А. БАЗИЛЕВИЧА до роману Ярослава ГАШЕКА «Пригоди бравого вояки Швейка».

Австрійські митниці

Коли я був на екскурсії, трапилося зо мною під Драждянами нещастя. Мене, коли я блукав навколо Драждян, переїхав швидкий поїзд. Так він мене той поїзд потрощив, що минуло півтора року, поки мене в лікарні сяк-так виправили. Я мав на меті повернутися з екскурсії за чотири дні, а повернувся через вісімнадцять місяців з гаком.

Все в руках божих, але, крім божих рук, я потрапив ще й у руки лікарів.

Вигляд я мав жахливий. Що в мене залишилося мого власного, не знаю я й досі. Знаю тільки, що вісімнадцять лікарів і п'ятдесят два асистенти штучно мене складали. І склали, сказати, добре. Видали мені посвідку, з чого саме мене складено, щоб я міг жити, як інвалід. Посвідку цю було написано на чотирнадцяти сторінках.

Залишилося в мене шматочок мозку, якась частина шлунка, приблизно п'ятнадцять кілограмів мого власного м'яса, біля півлітра власної крові, решта все було чуже, крім серця, та й серце було зшито з мого власного й волового. Медична наука тріумфувала. Зовні я був цілком штучний. Все це було в посвідці. Це був цікавий випадок, коли медична наука склала нову людину з окремих частин, як ото діти складають з кубиків цілі палаци.

Коли мене виписали з лікарні я пішов поклонитися своїм останкам, похованим на центральному кладовищі, у відділі людських частин, що їх привозять із госпіталю, а потім пішов на вокзал і поїхав у Прагу, пишаючися з того що ніхто з туристів ніколи не мав такої насолоди з екскурсії в таке прекрасне місто.

У Дечині ми мали перейти австрійську митницю і митний огляд. Коли принесли наш багаж, митники довго в ньому порпалися, один з чиновників пильно подивився на мене. Мій незвичайний вигляд людини, штучно складеної, справив на чиновника неабияке враження. Чиновник так дивився на мене, ніби я був щонайменше переносчиком сахарину. Вигляд, очевидно, був у мене, як у заядлого контрабандиста.

— А покажіть-но чемодана,— наказав мені чиновник,— і ідіть зо мною в канцелярію.

В канцелярії відкрили чемодана, оглянули все і нічого підозрілого не знайшли, але раптом побачили в чемодані посвідку з госпіталю в Драждянах, підписану вісімнадцятьма професорами і п'ятдесят двома асистентами.

— Громадяните,— звернулися до мене чиновники, коли прочитали посвідку,— ходімте нагору до начальника, бо так ви не зможете виїхати до Австрії.

Начальник митниці — дуже порядний пан, але пильний щодо виконання своїх обов'язків. Прочитавши посвідку, він сказав:

— Насамперед, як записано в посвідці, задня частина скроні у вас замінена срібною пластинкою. Срібло це без проби, а через те маєте заплатити штраф — 12 корон; срібло — 120 грамів, за тарифом VI і тарифом VIIIв № § 946 митних правил. Ви свідомо мали намір перевезти срібло без проби, тому маєте заплатити штраф в потрійному розмірі, тобто 3 × 12 = 36 корон.

— Далі: мита за 120 грамів срібла (літери Б, ф, г від 1902 року) після урегулювання міжнародної угоди за один грам — 10 гелерів, тобто за 120 грамів — 12 корон.

— Потім у вас ліву стегнову кістку замінено кінською. Це ми вважаємо за незаконний перевіз кісток. Цим ви завдаєте великої шкоди австрійській торгівлі тваринними кістками. Для чого у вас кінська кістка? Щоб ходити? Так і запишемо, що кінську кістку ви вживаєте для дрібного підприємства! Чи не так? Вам краще не заперечуйте, високоповажний пане! Підприємство — чудесна річ, але в даний момент вона вам, не дасть ніякої користі, бо ми накладаємо велике мито за таємний перевіз тваринних кісток ув Австрію. Платіть 24 корони.

— Потім тут зазначено, що замість ребер у вас платинові дротики! Громадянине! Ви перевозите контрабандою ув Австрію платину?! Ви знаєте, що вас за це чекає? Тристакратний штраф! Якщо в цих трьох дротинках ваги 20 грамів, то це значить — 1605 корон штрафу. Яка з вашого боку достойна покарання легковажність!

— А це ще що? Тут зазначено, що частину вашої печінки, а саме ліву печінку замінено свинячою печінкою?!

— Дорогий пане! Перевозити свинину з-за кордону до Австрії заборонено. Ця заборона поширюється і на кабанів, і через те, коли хочете поїхати до Чехії, печінку ви повинні залишити в Німеччині.

Я з цим не погодився, і вже біля десяти років живу в Саксонії, чекаю, коли хліборобська партія,— бо я член цієї партії,— дозволить перевозити кабани ув Австрію.

Тоді я повернуся на батьківщину.

БАНАНОВЕ ДЕРЕВО

Філіппінська народна казка

Якось черепаха вигрівалася проти сонечка на березі річки. Аж раптом помітила на бистрині ціле дерево з корінням та зеленою кроною. Придивившись, черепаха зрозуміла, що то бананове дерево. Вона сповзла у воду, підпливла до дерева й щосили заходилася штовхати його до берега. Проте як не страралася, витягти на сухе не подужала. Лишивши здобич на мілині, подалася шукати допомоги.

Незабаром зустріла вона мавпу й каже:

— Люба сусідонько, будь ласкава, допоможи витягти з річки бананове дерево, яке я допіру врятувала від загибелі.

Мавпа, що над усе піклувалася про власні вигоди, проторохтіла:

— А поділишся?

— Звичайно.

Спільними зусиллями вони приволокли знахідку до черепахового обійстя.

— А зараз викопаймо яму й посадимо його, хай росте,— сказала господиня.

— Е, ні. Адже ми умовилися поділитись,— запротестувала хвостата.

— Так, діждемо врожаю і поділимо його чесно.

— Я не згодна! — верескнула мавпа. — Хочу негайно отримати своє, і край!

— Що ж,— зітхнула господиня,— нехай буде по-твоєму.

Черепаха мовчки розпиляла дерево навпіл. А хвостата вередуха, миттю зваживши, яка половина краща, зажадала:

— Цур, оця частина з листям — моя!

Схопивши півдерева, мавпа

потягла його додому й укопала на подвір'ї. Черепаха також посадила нижню частину стовбура у грунт.

Мавпина половина банана невдовзі всохла й загинула, а черепахова вигнала нове молоде листя, і з часом дерево зарясніло солодкими бананами.

Коли плоди достигли, черепаха вирішила їх зірвати, але не година була видертись на дерево. Знову довелося кликати мавпу на поміч.

— Дам і тобі бананів,— сказала господиня.

Хвостата згодилась. Умить видершись на дерево, вона почала за дві щоки наминати смачні плоди, жбурляючи вниз самі шкуринки.

— Кинь же й мені хоч кілька,— благала черепаха.

— Нізащо, — процокотіла мавпа,— ти вже якось обдурила мене: підсунула гіршу частину стовбура. Тепер моя черга віддячити тим самим!

Розсердилась черепаха й вирішила покарати нахабу. Назбиравши слизьких водоростей вона розкидала їх під деревом, а сама сховалася. Коли було покінчено з останнім бананом, мавпа спустилась униз і, послизнувшись, гепнулась додолу, відтак підстрибнула й упала вдруге, втретє...

Черепаха аж зайшлася від сміху. Почула те мавпа, миттю скочила в кущі, спіймала черепаху й перекинула на спину.

— Ага,— зраділа хвостата,— зараз я тебе покараю! Змолочу на млинець! Або кину між жорна й перетру на борошно! А може, ліпше скину зі скелі на каміння?..

— Роби як знаєш, тільки не кидай у воду,— заблагала черепаха.

— Овва,— аж підскочила з радості мавпа,— як мені це раніше не спало на думку! Я втоплю тебе!

З цими словами хвостата вхопила черепаху, віднесла до річки й жбурнула чимдалі від берега. Вода розступилась і поглинула її. Мавпа реготала від задоволення. Та за кілька хвилин черепаха вистромила з води голову і засміялася:

— Дякую, голубонько, красно дякую. Хіба ти не знаєш, що вода для мене — рідний дім?

З англійської переклав Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАХИСТИЛИСЯ

Знаю я Олександра Петровича Крижня,
що двох слів не уміє стулити улад.
Але стало відомо: з минулого тижня
він — уже філософських наук кандидат.

А працює ж директором у магазині,
у який зазирають і вчені не раз.
Всі потроху наукою бавляться нині.
Надійшов і йому захиститися час.

Чи зробив відкриття у годину безсонну?
Чи важливу проблему порушив яку?
Коли щось і порушив — то тільки закони,
Відкривав — то ікру, то пляшки коньяку.

Проявив наполегливість він титанічну —
і обійми розкрила наука сама.
Побесідуйте з ним про матерію вічну,—
відповість: «В магазині такої нема!»

І долоні потре звичним жестом діляги,
і зневажно-пихато насупить чоло...
Та чи був би він нашої вартий уваги,
коли б випадків інших таких не було?

В кандидати недавно обрали Семена,
став жерцем в економіці Редька Євмен.
Втім, відверто говорячи, ви і без мене
пригадаєте досить подібних імен.

В комунгоспі один, ну, а той — у рибтресті...
Та обидва на чорний, як мовиться, день
наперед захистились від правди і честі
з допомогою добрих занадто людей.

Я не буду вдаватись у різні деталі.
І без них зрозуміло, у чому тут суть.
Та боюсь, що стає їх все більше дедалі —
тих жерців, які кошти державні жеруть.

Тож хотів би відверто сказать при нагоді:
зупинімо пролаз у нахабній ході,
тих, яким у науку пролазити — годі,
а коли й захищатися,— то на суді!

Анатолій БОРТНЯК.

БАЙКИ В ПРОЗІ

ЗА ПОРАДОЮ

— До кого це ти з лігва виходив? — спитала Вовчиця.

— Лис прибігав. Радився,— похвалився Вовк. — Біля нори, казав, дерево всохло. Отож і питав, як його на землю валити: уздовж чи впоперек.

— А ти й радий був старатися,— дорікнула сіра.

— Авжеж! — чванькувато бовкнув сірий. — Тепер усі говоритимуть: «рудий рубав сухостій за порадою Вовка»... А це вже чогось варте!

— Звичайно,— зітхнула Вовчиця. — Особливо, якщо зважити, що Лис прибув радитися після того, як дерево впало на Ведмедеву хату.

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ ЦАП

— Викликали? — зазирнув до хліва Цап.

— Явився!.. — полегшено зітхнув Віл. — Уже не знав, що й думати. Другий день тебе на роботі не бачу. Знову прогулюєш?!

— А ось і ні! — образився Цап. — Виконую ваше розпорядження.

— Яке таке «розпорядження»? — здивувався Віл.

— Ви ж самі казали: «Очі б мої тебе не бачили»...

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

1

2

Без слів.

Мал. В. НАБЕРЕЖНИХ

Забули насос у гаражі.

Мал. В. МИЛЕЙКА

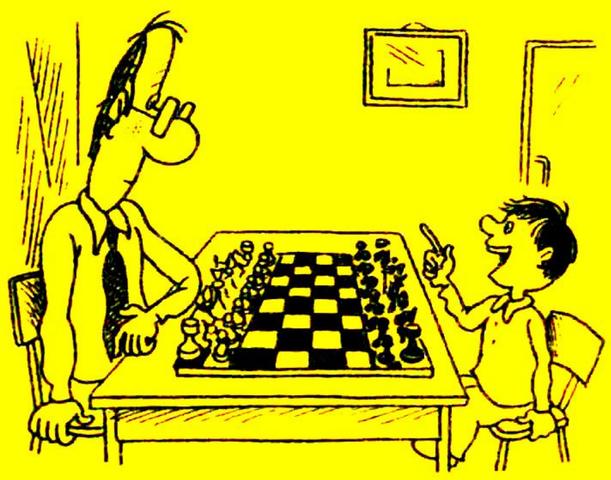

— Отже, домовились: той, хто програв, одразу встає і сідає робити уроки.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. Т. ЮНАКА

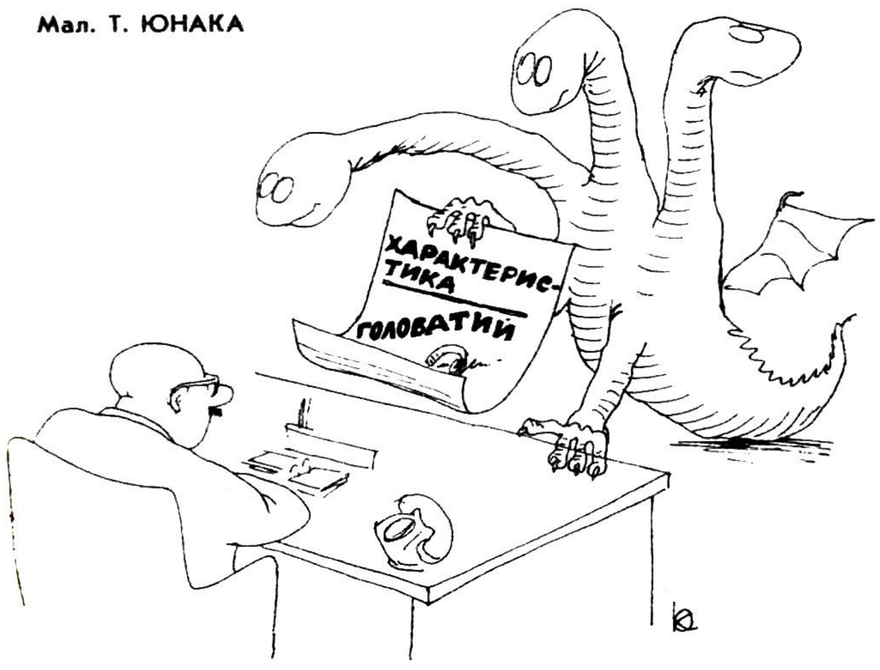

Мал. І. ЛОПАТІНА

— Шити чи не шити!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Зворушливі проводи.

Природу люблять усі. Принаймні, я, скажімо, ніколи не чув, щоб хтось нарікав, буцімто солов'їне витьохкування розхитує його нервову систему, а чисте повітря в якому-небудь райському куточку викликає алергію.

Люблять природу й на Сумщині. Розповідають, наприклад, що років тринадцять-п'ятнадцять тому в колгоспі «Перше травня» Охтирського району головував Василь Олексійович Манько. Так от, від цього Василя Олексійовича працівники контори ховали всі газети, в яких містилася хоча б невеличка інформація про аварії танкерів та інші пригоди, що вилазили боком фауні і флорі,— так близько до серця сприймав чоловік лихі звістки.

— Варвари, ох варвари! — гнівно вигукував він, коли до його рук усе ж таки потрапляла подібна інформація. — Що вони із світовим океаном роблять! — І на тиждень злягав у ліжко. А коли його якось трохи відпустило, викликав до себе бригадирів та агрономів і запитав:

— Ну, як там у нас із прихованими резервами?

— Шукаємо,— відповіли бригадири та агрономи. — Уже гектарів тридцять знайшли.

— Там, де я вам підказав?

— Саме там, Василю Олексійовичу. На берегах річки Грунь. Зорали усе, що могли. Метрів п'ятдесят луків щоправда, залишили. Щоб можна було у вільну хвилину на шовковій травичці поніжитися.

— П'ятдесят — це багато,— заперечив голова. — Зоріть так, щоб лише мій «бобик» міг проїхати і ряднину можна було простелити.

— Зоремо,— запевнили Василя Олексійовича бригадири та агрономи.

— А на тій землі ми посадимо помідорчики та огірочки,— розмріявся голова. — Уявляєте, яка буде благодать: з одного боку — річка, посередині — ряднина, і можна буде, не підводячись, свіжесеньку закусь зірвати.

— Уявляємо,— хором підтвердили бригадири та агрономи.

Уже давно не головує в колгоспі «Перше травня» Василь Олексійович Манько. Немає багатьох тодішніх бригадирів та агрономів. Майже зникла і Грунь. Замість повноводної, щедрої на рибу річки, з кучерявими вербами по берегах і розкішними луками, жебонить тепер жалюгідний струмок, із трудом пробиваючись крізь поросле казна-чим болото. Не мілішає протягом цих тринадцяти-п'ятнадцяти років лише потік листів від колгоспників у різні інстанції з проханням врятувати хоча б те, що залишилося від річки.

І от що я мушу вам у зв'язку з цим сказати: жодного з товаришів, які підписували відповіді на ті листи, не звинуватиш, на перший погляд, у байдужості, а тим паче — у нелюбові до природи взагалі й до річки Грунь зокрема. Ніхто не відмовчався. Ніхто не відповів у тому стилі, коли слів багато, а конкретності ніякої.

Приміром, іще в 1969 році виконуючий обов'язки голови Сумської обласної планової комісії В. Рейзин, відгукуючись на першу скаргу, звернувся до начальника обласної інспекції по охороні природи Г. Дученка з проханням командирувати на місце спеціаліста, який би визначив, що можна зробити для врятування річки: розчистити русло чи, може, якщо чистити пізно, гребельку загатити.

Через яких-небудь шість років уже інший начальник обласної інспекції по охороні природи В. Коробко порадував скаржників, що «проектом плану заходів на десяту п'ятирічку по поліпшенню охорони і використанню малих річок у Сумській області передбачається регулювання річки Грунь в Охтирському районі на протязі 20 кілометрів з виділенням коштів Міністерством меліорації і водного господарства УРСР в сумі 632 тисячі карбованців».

Ще через рік той же товариш Коробко, правда, розчарував своїх адресатів, сповістивши, що проект плану справді передбачав регулювання річки Грунь, однак, оскільки його не схвалили вище, то нічого й не робилося. І тут же вселив у них надію, що незабаром справа зрушить з місця: по-перше, колгосп «Перше травня» уже подав обласному управлінню меліорації і водного господарства замовлення на виготовлення проектно-кошторисної документації, а по-друге, окрім цього, «в цілому по Охтирському району розробляються заходи, спрямовані на поліпшення стану рік на період 1976—1980 роки».

У 1977 році тов. Коробко повідомив, що на Груні ведуться пошукові і проектні роботи. Тоді ж заступник начальника облуправління меліорації і водного господарства В. Ликов запевнив, що в 1978 році проект буде готовий і управління візьметься до роботи.

У 1978 році той же В. Коробко відповів на чергову скаргу, що в 1979 році проект «буде включений в народногосподарський план області».

Наступного року він же пояснив, що «у зв'язку з високою вартістю будівельно-монтажних робіт» обласне управління меліорації і водного господарства пообіцяло почати роботи в одинадцятій п'ятирічці.

У 1980 році голова облплану А. Дудін запевнив, що «в план 1980 року тресту «Сумиводбуд» включені роботи по розчищенню і регулюванню річки Грунь в обсязі 66 тисяч карбованців...»

Ти вже стомився, шановний читачу? Я — теж. Ти вже, очевидно, здогадався, що й ця відповідь виявилася такою ж липою, як і попередні? Так воно і є. Проте, як той казав, заради повноти викладу, додам, що у 1981 році ще й заступник голови облвиконкому А. Бондаренко пообіцяв, що в 1981 році на Груні «передбачається виконати робіт на 60 тисяч карбованців за кошти спецрахунку облсільгоспуправління». А через два місяці начальник облуправління меліорації і водного господарства М. Нечитайло повідомив: «Через недостатність коштів спецрахунку облсільгоспуправління ці роботи не включені на 1981 рік, а будуть виконуватися в останні роки одинадцятої п'ятирічки».

От і скажіть: чи є підстави стверджувати, що на Сумщині не люблять природу? Ви тільки задумайтеся, скільки паперу витратили деякі відповідальні товариші, щоб врятувати річку Грунь! Греблю можна загатити! І ще стільки ж, судячи з усього, не пошкодують. Якщо, звичайно, на той час буде що рятувати.

В. БОНДАРЕНКО.

— Вибач, дорогенька, розбив ненароком.

ГУМОРЕСКА

— Трест терміново вимагає річний звіт,— метушився начальник відділу. — Горимо! Чуєш?

Я відразу взявся за діло: сів за телефон і подзвонив у плановий відділ.

— Полупетрова мені,— кажу в трубку.

— Зайнятий,— відповідають.

Не встиг покласти трубку — дзвінок. Мене кличуть до телефону. А мені не до розмов — ніколи. Віддав трубку інженерові Птаху. Скажи, мовляв, що зайнятий.

— Зателефонуйте пізніше,— басовито радить Птах. — У нього термінова справа.

— Коли буде звіт?! — час від часу цікавиться начальник.

— Ніяк не зв'яжуся з Полупетровим,— пояснюю. — Дані всі у нього.

Накручую і накручую диск телефону. Безрезультатно. Після обідньої перерви знову «сідаю» на телефон. Уже й трубку на важіль не кладу. А у Полупетрова номер постійно зайнятий. Начальник вже не витримує. Я — також. Нарешті відважуюсь на рішучий крок. Виходжу з-за столу, кидаюсь до дверей, перетинаю коридор і влітаю у плановий відділ.

— Ти що ж, такий-сякий,— кричу,— підніжку нам ставиш?!

Кинув Полупетров трубку на телефон.

— А я тобі цілий день дзвоню. Дані хотів передати. Адже справа — термінова!

Валерій ЛИТЮЧИЙ.

ПОГЛУЗУВАВ

Йде Іван берегом ставка і бачить: його сусід Петро ловить рибу.

Вирішив Іван поглузувати з Петра. Спитаю, думає, ловиться риба чи ні. Якщо відповість, що ловиться, то скажу йому, що таким дурням, як він, завжди щастить. Якщо ні — скажу, що у таких телепнів, як він, і риба не клює.

— Ну що, сусіде, ловиться риба?

— Та якби отут не ходили такі дурні, як ти, то вона, може б, і ловилася.

ЗМЕТИКУВАЛИ

Зустрілися ранком троє друзів та й міркують, що його робити.

— Ходімо в кіно,— запропонував один.

— Та ні, краще поласувати пивом,— каже другий.

— А може, підем на роботу? — невпевнено питає третій.

— Треба кинути жеребок,— вирішив перший. — Підкинемо копійку: якщо випаде орел, то підемо в кіно, а якщо решка — питимемо пиво.

— А на роботу? — не вгамовувався третій.

— Якщо копійка зависне у повітрі, то підемо на роботу.

Повідомив І. СТЕПАНОВ.

м. Дніпропетровськ.

ЯК СКРИВДИЛИ „ЯНГОЛА"

«Я постійно пам'ятаю про свій високий обов'язок ангела-хранителя безпеки і самого життя мільйонів людей у Європі і присвячую всі свої сили цій великій справі!»...

Хто ж це так пишно розмальовує сам себе? Хто він, той ангел-хранитель європейців?

І не силкуйтеся — нізащо не вгадаєте!..

Отож, скажемо, щоб ви голови собі марно не сушили. Це — американський генерал, повний, або, як кажуть у Сполучених Штатах, чотиризірковий генерал Бернард Роджерс, теперішній верховний головнокомандуючий об'єднаними збройними силами НАТО в Європі. А для повнішої характеристики цього самозваного «янгола-хранителя» Європи додамо: в самих США його відносять до категорії «яструбів», як тут звуть невиправних мілітаристів, ворогів розрядки.

Так от, шеф військової машини НАТО, американський генерал-«яструб» чіпляє собі ангельські крильця і стає в позу самовідданого захисника миру й безпеки для європейців, принаймні, західних європейців.

А ті — таки ж західні! — європейці взяли та й скривдили генерала. І то привселюдно!..

Натівський головнокомандуючий міг би навіть точно назвати тих кривдників. Не всіх, щоправда, бо таких набереться в Західній Європі о-го-го скільки! Але тих, на кого він особливо розгнівався, добре знає. Це, скажімо, учасники «Маршу миру», що пройшов чи не по всіх країнах Західної Європи; це — керівники організації «Лікарі проти ядерної війни», що також діє повсюдно в Західній Європі. В листівках і документах тих лікарів, на плакатах, із якими учасники «Маршу миру» пройшли дорогами континенту, генерала Роджерса називали палієм війни, шаленим атомщиком, дуже небезпечною особою.

То, може, це й справді кривда; може, хтось і справді наклепав на янгола-хранителя в генеральському мундирі?

Ой, ні! Ті, що так охарактеризували Роджерса, виходили із його, так би мовити, кредо. А воно, до речі, ні для кого не являє собою таємниці — і усно, і письмово самим генералом проголошувалося. Тож звернемося до цих першоджерел.

От, у Гамбурзі, при численних представниках преси Роджерс заявив: «Я особисто вважаю за краще, щоб будь-який воєнний конфлікт у Європі переріс би у конфлікт ядерний». Коли ж журналісти зауважили, що можуть загинути тисячі, та що там тисячі — мільйони людей, генерал відразу ж одрубав: «Ну й що? Ми повинні звикнути до думки, що й справді загинуть мільйони людей».

Це — в Гамбурзі. У Брюсселі ж, на засіданні ради НАТО чотиризірковий «янгол», наче квочка над курчатком, розпростер свої крила над нейтронною бомбою, захищаючи її. «Що стосується нейтронної бомби,— заявив він,— то я твердо переконаний, що нам треба не лише мати її, а й бути готовими застосувати в разі потреби».

А напередодні нового, 1983 року в західнонімецькій газеті «Ді вельт» було вміщено інтерв'ю, в якому викладено, так би мовити, генералові прогнози на майбутнє. «Ми,— сказав Роджерс,— повинні зберігати за собою право першими застосувати ядерну зброю»...

«Ми» — це, звісна річ, вони, верховоди НАТО, за якими бовваніють фігури деяких заокеанських верховодів.

У доданому до того інтерв'ю газетному коментарі генерала щедро похвалили за його «мужню позицію». І в цім нема дива: ота «Ді вельт» — газета запеклого антирадянщика, пропагандиста реваншу і війни Шпрінгера.

А тепер подумаймо: чи ж грішать проти правди ті, хто називає генерала палієм війни, шаленим атомщиком, дуже небезпечною людиною? Виходить, що анітрілечки не грішать!..

І все-таки генерал дуже розізлився. Розпасіювався так, що запрагнув сатисфакції. Ну, дуелі — чи то на пістолетах, чи то на шпагах — нині, як знаємо, не в моді, тож генерал зажадав од «кривдників» прилюдної відмови від їхніх слів — у пресі, по радіо чи ще якось там. Інакше — вдасться до суду.

А як же, питається, бути з тими, зовсім не янгольськими, проповідями Роджерса? Чи то «янгола» чорт попутав, чи якась інша нечиста сила за язик смикає отаке говорити? Ні, генерал і сам від своїх войовничих тирад не відмовляється. Просто, дехто, виходить, іще не доріс до належного розуміння генералової філософії. Отож він охоче пояснює: тільки отак, із нейтронною бомбою, з готовністю першими вдатися до ядерної зброї, перетворити будь-який воєнний конфлікт на конфлікт ядерний — тільки так і можна забезпечити... мир у Європі і в цілому світі! І тільки той, хто ладен діяти саме так, а не інакше, може претендувати на звання справжнього ангела-хранителя миру і безпеки. В даному випадку — для європейців, насамперед для європейців західних...

А ті непросвіщенні невдячні західні європейці, як бачите, так ото обзивають його...

Захистити генерала підрядився той же таки Шпрінгер — вмістив у своїй «Ді вельт» статтю з гучними дифірамбами на його адресу.

Ну, що можна з цього приводу сказати?! Хіба що нагадати іще раз відоме прислів'я, яке різними мовами звучить по-різному, але сенс має той самий: крукові й мило не поможе. Навіть, додамо, якщо це мило шпрінгерівського виробництва.

Яків ВАЛАХ.

Ліногравюра М. ЛИТВИНА

Не затьмарити!

З АФГАНСЬКОГО РЕПОРТАЖУ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. І. Гейфуліна («Хенек» — Уфа)

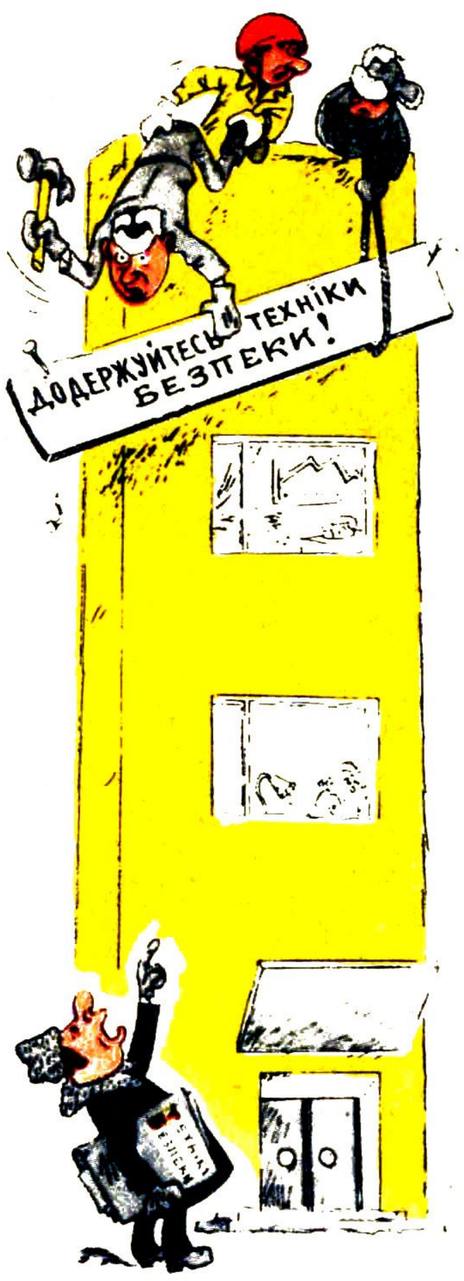

— Обережно, по пальцю не вдар!

Мал. С. Келмутіса
(«Шлуота» — Вільнюс)

Без слів.

Мал. А. Мошева («Чушканзи» — Сиктивкар)

— Ось папери на підпис, Павле Павловичу!

Мал. К. Шяулітіса
(«Шлуота» — Вільнюс)

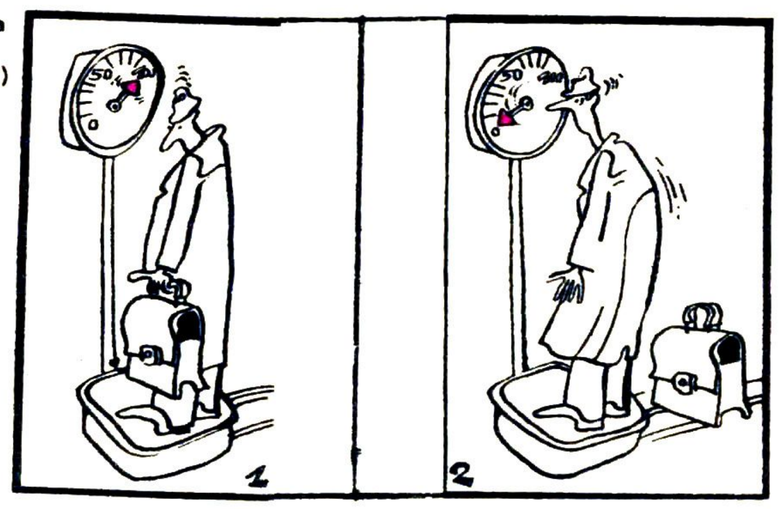

Без слів.

Мал. М. Гіргеля («Вожик» — Мінськ)

Без слів.

Мал. І. Межавілкаса
(«Дадзіс» — Рига)

Без слів.

Мал. А. Андреєва («Хенек» — Уфа)

— Одвези жінку на базар, тещу — на вокзал, сина — в школу і миттю — на роботу.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Решил испробовать писать стихотворение и прошу Вас убедительно проверить правильность их».

І. З-ев з Кривого Рога.

— Перевірили. Найправильнішими визнали такі рядки:

«Спадаєш листочок,
Незатронь бруньочок,
щоб уже весною
там зацвів цвіточок».

Далі пішли рядки неправильні: з перекосами, викривленнями і т.д.

* * *

«На голову накинувши башлик
Йду селом, закутавши груди.
Коли почув великий крик,
Мов стріляють із орудій.

Я перелякавшись, заструсився,
(Діло було серед ночі).
Думаю, чи неворог об'явився?
Аж то баталії жіночі».

Й. С-ков (звідти ж).

— Прочитавши, ми теж перелякались і затрусились. Ради бога, більше так не лякайте.

* * *

«Цієї ночі мы с тобою
пошли у гай духмяний,
а ты все пела, пела, пела.
пока зоря на дуба сєла,
І роща стала не солов'їная
а совсем как горобиная.

Пока усё, а потом видно будет».

Є. М-йова зі Львова.

— Вважаємо, що й цього досить! Вже й так усе видно.

* * *

«Дуби гуділи, скрекотали,
З Горішка сльози аж упали».

О. З-як з Вінниці.

— Наш літконсультант — нащо вже твердий горішок, а й той ридав, як дитина!

* * *

«Оце купив собі машину
Зібравши грошей у торбину
Зробився враз великий пан
Хоч став я плоский як тарган».

Л. Н-єв з Черкас.

— Будьте обережні: пильнуйте, щоб вас ненароком не обприскали аерозоллю «Прима!»

Страшне перо не в гусака...

«Миняю кв. собственну на собственну. Спальня, кухня, вирандочка, 5 яблунь, двор отдельний. Вулиця на снос».

«Продається коза з сіном китностю 2 місяця, срок возраста — 2 года. Обращаться по улице Червона з ранку до вечора кроме понедельника».

Надіслала Л. КОСТИРКО.

«Пояснювальна записка
Я запізнилась на роботу, бо мій чоловік незаводився і мені прийшлося іти пішки».

Надіслав М. КОСАРЧУК.

«На мою думку, це стосується не тільки нашого підприємства. Скрізь, у кожному трудовому колективі варто створити атмосферу».

(З райгазети).

Надіслав В. ДІДИК.

«Є пенсіонери, які вже зложили руки. А є такі, що не зложили рук — працюють».

(З виступу).

Надіслав Гр. ЧОРНИЙ.

«Недавно були підведені підсумки соціалістичного змагання трьох районів. З'ясувалося, що в Котелевських доярок жирність набагато гірша і удій молока менший, ніж у Краснокутських і Чумівських. Це вина головного зоотехніка, який мало дивиться на доярок і фуражирів, які підвозять їм корма».

(З виступу на зборах).

Надіслала Г. ОЗДОБА.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

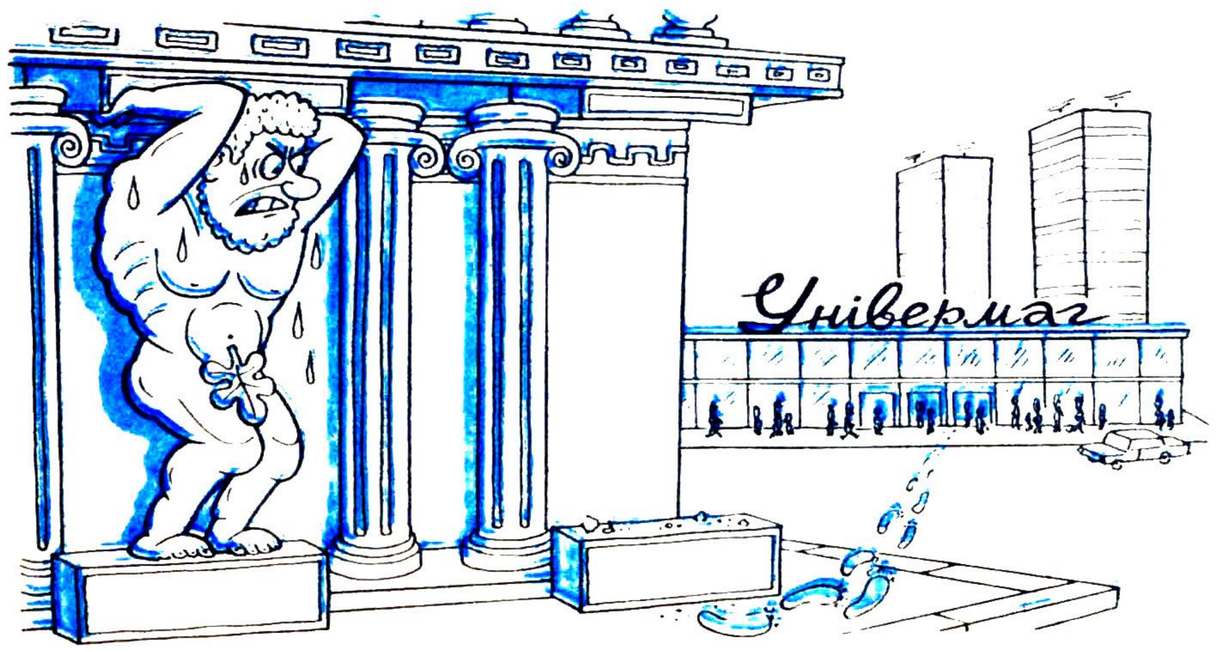

— Знову мій напарник по магазинах бігає, а я один весь фасад тримати мушу.

З ЯКОГО БОКУ!

— З якого боку розбивати
Яйце? — у жінки став питати
Цей самостійний чоловік.
На це були свої причини:
Він все погоджувати звик
З вищестоящими по чину.

ЖУЧКА

БАЙКА

Працює Жучка в Лева у приймальній.
Статура ж бо і масть — на перший сорт.
Хто б не зайшов у справі — хоч нагальній! —
Вона гарчить на всіх, мов чорт.
Свої порядки встановила:
Ти — йди назад, ти — зачекай.
Засумував веселий перше гай:
Всіх страх бере — така нечиста сила!
Дрижав не тільки Заєць, а й Ведмідь,
І Вовк боявся, і Лисиця.
Та це ще півбіди. Узнав я мимохідь,
Що навіть Лев не цар, вона — цариця!
І Лев, на сором свій і страм,
Покірно переносить окрик грубий...

* * *

А що тут дивного? Зубаста Жучка там,
Де Лев беззубий.

Федір ТРОЇЦЬКИЙ.

м. Лебедин
Сумської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

✦ Про те, що у жителів села Соболівка (Одеська обл.) кілька місяців мовчать радіоточки, повідомлялося в одному з листів до редакції. З цим листом Перець звернувся до Котовського міськкому Компартії України.

Як повідомив редакції секретар міськкому партії тов. Мещеряков, працівники райвузла зв'язку відремонтували радіолінію, і нині всі радіоточки в селі працюють.

✦ Баня у селі Рибалкино (Харківщина) давно вже потребувала ремонту, а керівники місцевого колгоспу, щоб не морочити собі голови, взяли та й склали в приміщенні бані хімікати. І понад рік колгоспникам ніде було помитися. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Вовчанського райвиконкому Ю. З. Макеєв повідомив, що приміщення бані відремонтовано, і тепер вона працює.

✦ В одному з листів, що надійшов до редакції з Тернопільщини, колгоспники колгоспу імені XXII з'їзду КПРС просили допомогти, щоб для випасу їхньої власної худоби керівники колгоспу виділили більше пасовище. Перець у цій справі звернувся до голови виконкому Бережанської райради Г. К. Волинця.

Як повідомив редакції тов. Волинець, прохання колгоспників задоволено.

✦ Подвір'я будинку № 6 по вулиці Куйбишева, що у самому центрі міста Полтави, було так перерите канавами і ямами, спотворене купами землі, що мимоволі нагадувало археологічні розкопки. І такий «пейзаж» цілком заслуговував на те, щоб побувати на сторінках Перця. Фото цього подвір'я і було вміщено у розділі «Перчанський телевізор» (№ 16 журналу за 1982 рік).

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Полтавської міськради Н. В. Пусан, подвір'я повністю впорядковано, і мешканці згаданого будинку тепер ніяких претензій не мають.

✦ Згідно з існуючими раніше «Правилами перевезення пасажирів і багажу автомобільним транспортом УРСР», пасажир, який придбав квиток, а потім з якихось причин не міг їхати і хотів здати квиток та одержати за нього гроші, змушений був заповнювати довжелезну анкету-заяву з безліччю запитань. Про оці анкети і йшлося у фейлетоні «Інструкція і Тарас Бульба» (№ 20 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця начальник вантажного управління Міністерства автомобільного транспорту УРСР В. Б. Малиновський повідомив, що наказом міністерства заповнення пасажиром бланку-заяви при здачі квитка відмінено.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

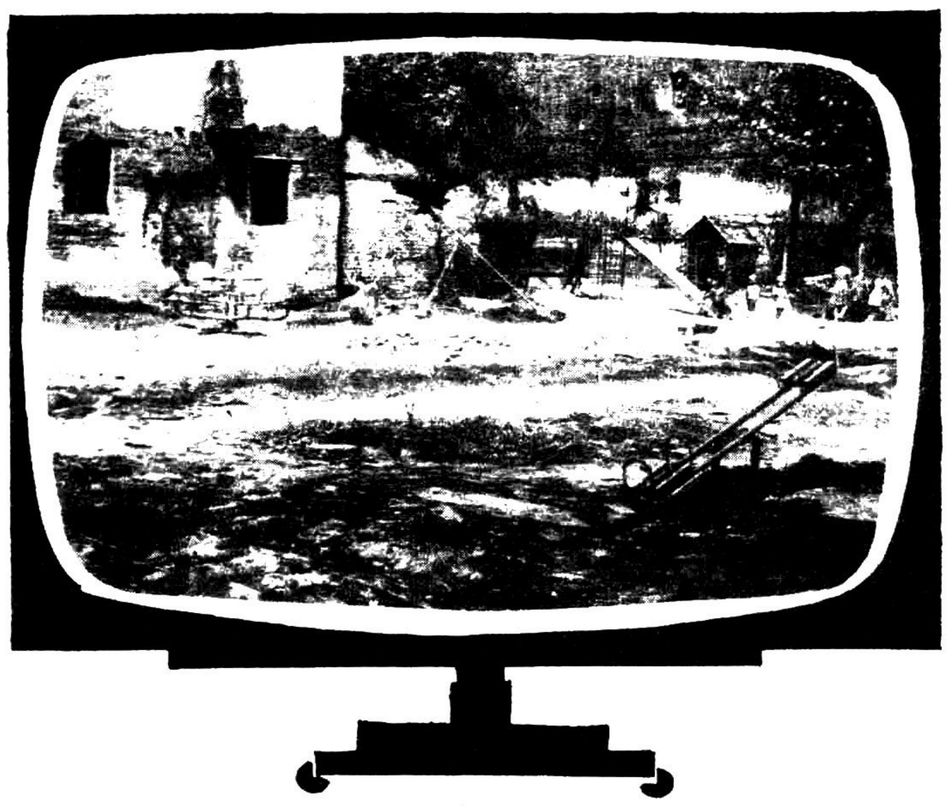

Добридень, шановні телеглядачі!

Уявіть собі, те, що ви бачите на екрані,— не що інше, як ігровий майданчик дитсадка № 188 м. Харкова. Такого вигляду набрав він протягом останнього року, себто, починаючи з того моменту, коли було прийнято рішення про його реконструкцію. Будівельники завезли будматеріали, поламали паркан, який відгороджує дитсадок від будинку № 52 по вулиці Кацарській. І на тому всі ремонтні роботи закінчились... Тепер тут чортові небезпечно гратися — поламає і роги, й ноги! — не те, що малятам-дошкільнятам...

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перец» № 7 (1145) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.03.83. Підписано до друку 21.03.83. БФ 15306. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 512.000. Зам. 01143.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

КОЛИ ЗАБУВАЮТЬСЯ ІСТОРИЧНІ УРОКИ

Індекс 74393

«Міністр внутрішніх справ ФРН Цімерман виступив з відверто реваншистською промовою, у якій поставив вимогу реставрувати кордони фашистського рейху, котрі існували до 1937 р. Офіційний виступ міністра ФРН не можна розцінювати як позицію приватного неонациста. Обурює те, що уряд ФРН не тільки не відмежувався од цієї палійської заяви, а, навпаки, намагається її виправдати».

(З газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Гер Цімерман і його суфлер.